

[M. K. Sørensen.]

de saa ogsaa sejler ustandselig, kommer man ud for dette, at man kommer til at vente fra 1 til 4 Timer for at blive færget over til Fastlandet Søndag Aften. Jeg har i Nordby Søndag Aften Kl. 23³⁰ talt 46 Biler, der holdt og ventede paa at blive færget over. En Færge var lige sejlet, og saa kunde den sidste i Rækken godt indstille sig paa først at blive færget over ved 2-Tiden om Natten.

Det er efter min Mening Færgeforhold, som maa og skal underkastes Reformer til Fordel for alle de mange Mennesker, som Tid efter anden søger over til denne smukke Ø. Der maa bødes derpaa. Man kommer nu snart til at gøre Alvor af at bygge en Bro til Øen fra Fastlandet, som der er projekteret noget om, eller ogsaa maa man have anskaffet nye og større Færger, saaledes at man kan faa bedre Færgeforhold paa det Omraade. Denne skønne Ø, der ligger derovre, giver sine besøgende Sundhed og Livsglæde i større Maal end mange andre danske Strande gør, og jeg beder den højtærede Trafikminister undersøge denne Sag og med Forstaaelse og Velvilje søge en Løsning til Fordel ikke alene for Øens Beboere, men ogsaa for de mange Tusinder, der hver Sommer er Gæster paa Fanø.

Tillige bør Postvejen fra Nordby til Sønderho udbygges og forbedres. En svag Begyndelse er gjort til en Forbedring, som jeg takker Ministeren for at have stillet Midler til Raadighed for. Men der maa nu gennemføres en rigtig Grundforbedring af den Vej, en rigtig Udbygning af denne stærkt befærdede Vej. Vel ved jeg, at dette Vejarbejde paa denne Ø bliver dyrere end Vejarbejde i Almindelighed, fordi der ikke findes Spor af Vejmateriale paa Øen, alt skal sejles over til Øen. Det gør selvfølgelig et saadant Arbejde dyrere. Alligevel kan man ikke være bekendt at sidde dette Krav overhørig længere, men maa underkaste denne Vej en Grundforbedring. Jeg ved, at Øens Befolkning venter med Længsel paa, at dette sker.

Det ærede Medlem Hr. Prieme fremsatte den Paastand, at der ude paa Landet var stor Mangel paa Arbejdskraft. Hvor stort og indgaaende Kendskab det ærede Medlem, der bor i København, har til Forholdene paa Landet, det kan jeg ikke bedømme; det maa selvfølgelig være særdeles indgaaende og udmærket. Men jeg ved i alt Fald, at der med Hensyn til denne Paastand om Mangel paa Arbejdskraft paa Landet tit og ofte overdrives stærkt. Jeg

kan fortælle, at i den Valgkreds, jeg repræsenterer, har alle de Mennesker, som er gode ved deres Folk, og hvis Pladser har Ord for at være gode, let ved at faa de Folk, de mangler. Jeg kan meddele denne Forsamling, at en Gaardejer i min Valgkreds nu i August Maaned fik Besøg af 6 Karle, som spurgte ham, om han ikke manglede Folk til November. Jo, det gjorde han, og han lejede de fem uden at have sat saa meget som en eneste Annonce i et Dagblad. Det tyder paa, at ikke alt er, som det ærede Medlem paastod, med Hensyn til Arbejdskraft paa Landet.

Jeg vil gerne fremsætte nogle Betragtninger om et efter min Mening ganske uanstændigt Forhold i en Række Landkommuner. Det er den Maade, hvorpaa man aflønner de Folk, der udfører kommunalt Arbejde. I mange Kommunerovre i Jylland fastsætter man en Timeløn af 75, 80, 85 eller 90 Øre. Det er en Uret mod de Arbejdere, der som Familieforsørgere maa nøjes med en saa lille Timeløn, og man forstaar ikke den Mentalitet, der giver sig saadanne Udslag. Rigsdagen har gennemført en Række Lovbestemmelser om Kødordning, Smør-, Mælke-, Flæskeordning og flere Ordninger endnu, som sikrer Landmændene bedre økonomiske Forhold. Det har jeg ikke det mindste imod. Landbrugets Mænd skal naturligvis have en ordentlig Løn for deres Arbejde. Enhver Arbejder er sin Løn værd. Derfor har vi ved disse Foranstaltninger hævet Priserne paa Hjemmemarkedet paa disse livsvigtige Fødemidler, og de organiserede Arbejdere i Industrien har faaet Erstatning herfor gennem en Forbedring af de Lønvilkaar, de arbejder under. Men Arbejderne ved kommunalt Arbejde i en Række Landkommuner har ikke faaet nogen som helst Erstatning for de forhøjede Priser paa Levnedsmidler, fordi nogle af de Mennesker, der selv har faaet deres Indtægtsforhold forbedret ved de paagældende Foranstaltninger, som Sogneraadmedlemmer sidder og modsætter sig, at Arbejdernes fuldt berettigede Krav ogsaa honoreres, saa de faar Erstatning for den Prisfordyrelse, der er sket paa disse Omraader.

Der tales ellers saa tit kønne Ord om, at man gerne vil give sine Arbejdere en god Løn, man vilde saa inderlig gerne, men man har daarlig Raad dertil. Her var i hvert Fald et Felt, hvor man kunde gøre det, hvis man virkelig havde Viljen dertil, men jeg tror, at det for manges Vedkommende kun er kønne Talemaader.